

УДК 821.111-31
3-14

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Text copyright © Zoe Sugg 2015
The author has asserted her moral rights
All rights reserved

3-14 **Зої Зарг**
Дівчина Онлайн у турне [Текст] : роман / Зої Зарг ; пер. з англ.
Наталії Ясіновської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. —
416 с.

ISBN 978-617-679-753-1

Пенні вирушає разом із Ноа у турне Європою. Виявляється,
що гастрольне життя не таке захопливе, як вона собі уявляла:
Ноа зовсім не має на неї часу, а хтось шле їй листи з погрозами.
Чи впорається Пенні з новими викликами, і чи вдовольниться
вона статусом «дівчина рок-зірки»?

УДК 821.111-31

*Усім, хто допомагав втілити мій задум
і хто весь час підтримував мене.
Безмежно вам вдячна.*

© Зої Зарг, текст, 2015
© Наталія Ясіновська, переклад, 2019
© Андріана Чуніс, обкладинка, 2019
© Видавництво Старого Лева, українське
видання, 2019

ISBN 978-617-679-753-1 (укр.)

ISBN 978-0-141-35995-3 (англ.) Усі права застережено

20 червня

**Як вижити у стосунках на відстані,
якщо твій хлопець — суперкласний
бог рок-музики**

1. Завантаж Скайп, ВатсАп, Снепчат, тобто всі можливі додатки для спілкування, які лиш знайдеш. Одягни піжаму з пандою і всю ніч переписуйся з бойфрендом, аж доки не почнуть злипатися очі й ти таки муситимеш іти спати.
2. Якщо прокидаєшся і сумуєш за ним, став на повтор «Дівчину Осінь» — і слухай, слухай, слухай.
3. Встанови на телефоні додаток, який показуватиме його час, щоб ти раптом не розбудила його заради балачки о третій ранку. (Я вже зробила так з десятків разів!)
4. Купи календар і закреслюй дні до наступної зустрічі (до якої залишилося **ЛИШЕ П'ЯТЬ ДНІВ**).

5. Якимось дивом виграй лотерею, покинь школу і лети до нього, хоч де б він був, щоб більше надовго не розлучатися.

6. У жодному разі НЕ виходь у мережу і не дивися відеоролики суперрозкішної Лії Браун, яка вихиляється і крутить задком перед «своїм» хлопцем на очах у мільйонів захоплених фанатів.

7. І НЕ забивай у пошук його ім'я, бо так ти знатимеш, скільки всього цікавого відбувається в його житті, поки ти готуєшся до іспитів.

Любі мої читачі, навіть якщо одного дня я відчуватиму, що можу викладати у блозі дописи для широкого загалу, я не робитиму цього.

Тому що знаю: не можна зізнаватися, що я почуваюся невпевненою, не надто гарною і більше-ніж-трішки ревнивою, коли мій бойфренд — наймиліший хлопець у світі, і він не дає жодних підстав так почуватися. Хіба ж не так?

Скажіть мені, що далі буде легше. Я не знаю, як пережити це.

Дівчина Офлайн... ніколи не вийде онлайн xxx

★ ★ Розділ перший ★ ★

Через п'ять днів

Потрібно офіційно заборонити проводити іспити у класах з вікнами, що виходять на море.

Хіба ж це чесно, що ми вже дві години сидимо в приміщенні, від тримання ручки судомить пальці, а надворі світло танцює на хвилях, і все таке яскраве й затишне? Як мені згадати ім'я четвертої дружини Генріха VIII, коли пташки співають, а я, присягаюся, чую радісну безтурботну мелодію з фургончика торговця морозивом?

Я мотаю головою, відганяючи видіння вафельки, з якої аж вивалюється смачне м'яке морозиво, а натомість намагаюся надіслати запит прямісінько в мозок мого найкращого друга Елліота. У нього на іспиті з історії не виникло б жодних проблем із пригадуванням фактів чи дійових осіб. Я називаю його Вікі, бо здається, що в його мозку поміщається вся Вікіпедія, тоді як мої

нотатки зникають з пам'яті так само швидко, як повідомлення в Снепчаті.

Я зітхаю і намагаюся зосередитися на питаннях, та слова пливуть перед очима і я не можу розібрати свої ж каракулі. Сподіваюся, вчителєві, який це перевірятиме, пощастить більше.

Обрати історію одним із випускних іспитів було невдалою ідеєю. Я просто зробила так, як усі. Єдиний предмет, який, поза всіма сумнівами, я мушу скласти, — це фотографія. Насправді навіть не уявляю, ким хочу стати після закінчення школи.

— Так, усі відкладають ручки, — каже екзаменатор.

У роті моментально пересихає. Не знаю, як довго я мріяла, та знаю, що не закінчила відповідати на всі питання. Від випускних іспитів залежить, які предмети я слухатиму наступного року, а я їх вже завалила. Долоні стають липкими від поту, і я вже не чую співу пташок за вікном. Чую лише квиління мартинів. Так, ніби вони просто на вухо мені кричать: «Завалила, завалила, завалила». Мені скручує живіт і починає нудити.

— Пенні, ти йдеш?

Я піднімаю голову: моя подружка й однокласниця Кіра чекає на мене біля парти. Екзаменатор уже вихопив мою роботу, а я ледве зауважила це.

— Так, хвильку.

Забираю сумку й зісковзую зі стільця.

І тоді, коли я підводжуся, хвиля полетшення змиває нудоту. Неважливо, якою буде оцінка, це був мій останній іспит. Ще один шкільний рік позаду!

Я даю «п'ять» Кірі, а на обличчі розповзається дурнувата усмішка. Останнім часом, як ніколи раніше в цій школі, в мене склалися ближчі стосунки з однокласниками — особливо з близнючками Кірою та Амарою. Ми зблизилися на початку навчального року після скандалу — міцна стіна дружби захистила мене від цунами брехливих вигадок. Медійники просто збожеволіли, коли виявили, що я зустрічалася з рок-зіркою Ноа Флінном, а потім дізналися про мій блог. Вони повишували подробиці з мого життя й начепили наліпку «розлучниця», бо ж Ноа нібито мав стосунки з мегапопулярною зіркою Лією Браун. Це були найгірші дні мого життя, та друзі допомогли мені пережити шторм. А коли все скінчилося, ми здружилися ще більше.

Уже в коридорі Кіра запитала:

— Ну що, відсвяткуємо бургерами в «Джей Біз»^{*}? Ми всі підемо туди перед концертом. Ти, напевне, дуже рада, що знову побачиш Ноа.

Десь у шлунку піднімається знайоме тремтіння. Я рада — звісно, я рада, — але водночас нервуюся. Я не бачилася з Ноа після Великодня, коли він прилітав на мій шістнадцятий день народження. Цього разу ми

^{*} Gourmet Burger Kitchen (GBK або ж GB) — британська мережа бургерних (тут і далі примітки перекладача).

будемо разом цілих два тижні. І хоча це єдине, чого я хочу і про що можу думати, я весь час питаю себе, чи буде в нас усе так добре, як раніше.

– Побачимося в кафешці, – кажу я. – Мені треба дещо забрати в класі міс Міллз і перевдягнутися вдома.

Кіра стискає мою долоню.

– О Боже, мені також треба вирішити, що вдягнути!

Я кволо усміхаюся їй услід, та полегшення від складених іспитів дає волю новим страхам. «Чи я досі подобаюся моєму хлопцеві?» Я знаю, що можу бути впевнена, що подобаюся Ноа так само сильно, як і він мені, та коли твій перший бойфренд – один із найвідоміших молодих музикантів на планеті, це легше сказати, ніж зробити.

Шкільні коридори практично порожні, тишу порушує лише скрип моїх конверсів. Не можу повірити, що це моя остання зустріч із міс Міллз. Цього року вона була для мене більш ніж просто вчителькою. Вона – чи не єдина людина, крім батьків, кому я розповіла про те, що трапилося на Різдво й Новий рік. Навіть Елліоту я не відкрилася повністю. Неупереджений слухач – це те, чого я ніколи не мала, але, як виявилось, по-справжньому потребувала.

Не завадив навіть напад паніки у крихітній комірчині, яку міс Міллз перетворила на фотолабораторію. Це сталося через кілька тижнів після вибуху в інтернеті

новин про мене і Ноа. Зазвичай у темній лабораторії мені спокійно й затишно, та чи то випари реактивів, чи замкнений простір, чи фото, яке я тоді проявляла (на ньому проступило обличчя Ноа – обличчя, яке я не бачитиму ще сто років) – я ледь не зімліла там. На щастя, це відбувалося після уроків, тож ніхто не бачив «панікерку Пенні» в дії, а міс Міллз принесла мені чашку чаю і годувала печивом, аж доки я не почала розповідати і вже просто не могла зупинитися.

Відтоді вона підтримувала мене, та я знаю, що допомогло б мені ще більше: мій блог. Викладаючи дописи, я завжди відчувала полегшення. Після публікації мого останнього допису «З казки у фільм жахів» я змінила налаштування на приватні, та все ж завжди відчуваю знайому сверблячку – потребу поділитися своїми думками зі всім світом. «Дівчина Онлайн» протягом року була моїм творчим та емоційним місцем сили, я сумувала за нею і за читачами, яких вважаю друзями. Я знаю, що якби звернулася до них, вони підтримали б мене і зараз, так само, як підтримували, коли почалися напади паніки.

Та коли я заплющую очі й уявляю, що публічно викладаю допис у свій блог, бачу лише сповнених ненависті людей, які схиляються над клавіатурами, чекаючи, щоб розірвати мене на шматки. Хоч багато читачів блогу були справді милими й підтримували мене,

та достатньо буде одного гидкого коментаря, щоб скинути мене в темну безодню. Раніше я ніколи не почувалася такою паралізованою, навіть не могла писати. Зазвичай слова стікали з моїх пальців, як вода, та все, що я писала тепер, здавалося штучним і неправильним. Я стала писати нотатки в блокноті, але це зовсім не те саме, що блог.

Я намагалася переповісти свої почуття міс Міллз. У тій темній реальності люди онлайн перетворювалися на загримованих клоунів, а посміхаючись, показували свої гострі, як леза бритви, зуби. Вони – справжні монстри, от тільки замість нипати у темряві вилазять, щоб усі їх бачили. Вони уособлюють усі мої найгірші страхи, які злилися в один. Мільйон нічних жахів.

Через них хочеться спакувати речі й приєднатися до якогось племені, що мешкає в тропічних лісах Амазонки і думає, що літаки – це злі духи, послані богами. Елліот розповідав мені про них. Закладаюся, що вони ніколи не чули ні про Дівчину Онлайн, ні про Ноа Флінна. Закладаюся, що вони не знають про Фейсбук. Чи Твітер. Чи про вірусні відео, від яких, здається, нікуди не подінешся.

Якби я просто собі жила в Англії, у Брайтоні, усе було б ОК. У школі більшість уже забула про мій «скандал», так само, як забувають ім'я минулорічного переможця «Х-Фактора». Тато стверджує, що сьогоднішні

новини – це завтрашній папір для загортання риби та картоплі. І він має рацію: новини про мій блог і навіть про наші з Ноа стосунки уже такі старі й пошарпані, як коліна моїх улюблених джинсів. Та я не живу десь у джунглях чи навіть просто у Брайтоні, в Англії. Я жителька планети Інтернет, і зараз для мене це найгірше місце у світі, бо, здається, там ніхто й ніколи нічого не забуває.

Щоправда, завдяки інтернету сталася принаймні одна хороша подія. Ми обмінялися електронками з Дівчиною-Пегасом, яка підтримувала мене, і з найвірніших читачок «Дівчини Онлайн» вона перетворилася на одну з моїх найкращих подруг, хоч ми з нею досі не розвіртувалися. Умільйонне вислухавши мої нарікання про те, як би мені хотілося, щоб «Дівчина Онлайн» і далі існувала, вона підказала, як змінити налаштування блогу, щоб мої дописи могли читати лише ті, кому я дам пароль. Зараз тільки вона, Елліот і міс Міллз читають мої плутані думки, та все ж це краще, ніж нічого.

Я бачу міс Міллз крізь гофроване скло дверей її класу, її русяве волосся спадає на обличчя, коли вона нахилється над своїми записами. Я стукаю у двері, і вона, усміхаючись, дивиться на мене.

– Добридень, Пенні. Ти вже все поздавала цього року?

Я киваю.